

Rolnummer 5760
Arrest nr. 52/2015 van 7 mei 2015

A R R E S T

In zake : het beroep tot gedeeltelijke vernietiging van de wet van 17 juli 2013 houdende de minimale nominale volumes duurzame biobrandstoffen die de volumes fossiele motorbrandstoffen, die jaarlijks tot verbruik worden uitgeslagen, moeten bevatten, ingesteld door de vennootschap naar Fins recht « Neste Oil Oyj ».

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Moerman, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, F. Daoût en T. Giet, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van het beroep en rechtspleging

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 2 december 2013 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 3 december 2013, heeft de vennootschap naar Fins recht « Neste Oil Oyj », bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. M. Wellinger en Mr. A. Bailleux, advocaten bij de balie te Brussel, beroep tot gedeeltelijke vernietiging (artikel 2, 11°, 12° en 13°, artikel 5, eerste lid, 1°, 2° en 3°, artikel 6 en artikel 7, §§ 2, 3 en 6) ingesteld van de wet van 17 juli 2013 houdende de minimale nominale volumes duurzame biobrandstoffen die de volumes fossiele motorbrandstoffen, die jaarlijks tot verbruik worden uitgeslagen, moeten bevatten (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 26 juli 2013, tweede editie).

De Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. J.-F. De Bock en Mr. V. De Schepper, advocaten bij de balie te Brussel, heeft een memorie ingediend, de verzoekende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de Ministerraad heeft ook een memorie van wederantwoord ingediend.

Bij beschikking van 7 oktober 2014 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en E. De Groot te hebben gehoord, beslist :

- de verzoekende partij te vragen, met toepassing van artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, om uiterlijk op maandag 27 oktober 2014 het bewijs voor te leggen van het feit dat de beslissing om het beroep in te stellen wel degelijk door het bevoegde orgaan van de vennootschap is genomen, en de andere partij, binnen dezelfde termijn, daarvan in kennis te stellen;

- dat de zaak in staat van wijzen is;

- dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en

- dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 29 oktober 2014 en de zaak in beraad zal worden genomen.

De verzoekende partij heeft het gevraagde bewijs geleverd.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 29 oktober 2014 in beraad genomen.

Bij beschikking van 29 oktober 2014 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en E. De Groot te hebben gehoord, beslist :

- de debatten te heropenen teneinde de Ministerraad toe te laten desgewenst op het voormelde antwoord van de verzoekende partij te repliceren in een uiterlijk op 20 november 2014 in te dienen en binnen dezelfde termijn aan de verzoekende partij mede te delen aanvullende memorie;

- dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en

- dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 26 november 2014 en de zaak in beraad zal worden genomen.

De Ministerraad heeft een aanvullende memorie ingediend.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 26 november 2014 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep tot vernietiging

Met betrekking tot het bewijs van de beslissing om het beroep tot vernietiging in te stellen

A.1. Op vraag van de Ministerraad voegt de vennootschap naar Fins recht « Neste Oil Oyj » bij haar memorie van antwoord een kopie van haar statuten en van een uittreksel uit het handelsregister te Helsinki, alsook een Franse vertaling van die documenten. Bij die memorie voegt zij ook, enerzijds, een schriftelijk mandaat dat op 28 november 2013 is gegeven aan de advocaten die het verzoekschrift met betrekking tot het beroep tot vernietiging hebben opgesteld en ondertekend en, anderzijds, een op 28 februari 2014 opgesteld document waarin de handhaving van dat beroep wordt bevestigd en naar de beslissing van 28 november 2013 wordt verwezen.

A.2. De Ministerraad is van mening dat het beroep tot vernietiging onontvankelijk is omdat niet wordt aangetoond dat de beslissing om dat beroep in te stellen is genomen door het statutair bevoegde orgaan van de vennootschap.

Hij preciseert dat de door de verzoekende partij voorgelegde stukken het Hof niet in staat stellen na te gaan of de twee natuurlijke personen die het mandaat van 28 november 2013 hebben ondertekend, het recht hebben om de vennootschap te vertegenwoordigen, hetzij omdat zij leden van haar raad van bestuur zijn, hetzij omdat zij van dat orgaan een volmacht hebben gekregen om zulks te doen.

A.3. Als antwoord op het verzoek van het Hof dat in de beschikking van 7 oktober 2014 is geformuleerd, beklemtoont de vennootschap « Neste Oil Oyj », bij brief van 24 oktober 2014, dat zij reeds alle elementen heeft verstrekt die aantonen dat Timo Sarikkola en Kaisa Hietala, de twee natuurlijke personen die de voormelde documenten van 28 november 2013 en 28 februari 2014 hebben ondertekend, gemachtigd waren om zulks namens haar en voor haar rekening te doen. Zij merkt op dat het mandaat van 28 november 2013 haar voornemen om het beroep tot vernietiging in te stellen aantoont.

Uit artikel 7 van haar statuten, uit het uittreksel uit het handelsregister te Helsinki, alsook uit uittreksels uit de Finse wet van 21 juli 2006 betreffende de naamloze vennootschappen en uit de Finse wet van 2 februari 1979 betreffende de volmachten - nieuwe documenten waarvan zij een Franse vertaling en een Engelse vertaling voorlegt - leidt zij af dat de twee voornoemde natuurlijke personen op rechtsgeldige wijze hebben beslist om het beroep tot vernietiging namens haar en voor haar rekening in te stellen. Bij haar brief van 24 oktober 2014 voegt zij ook een in het Engels opgesteld advies van twee Finse advocaten en een vertaling van dat document.

A.4. In zijn aanvullende memorie antwoordt de Ministerraad dat Timo Sarikkola en Kaisa Hietala niet behoren tot een van de drie categorieën van natuurlijke personen die bij artikel 7, eerste lid, van de statuten van de verzoekende vennootschap zijn gemachtigd om haar te vertegenwoordigen (algemeen directeur, lid van de raad van bestuur of door die raad benoemd persoon die het recht heeft verkregen de vennootschap te vertegenwoordigen).

De Ministerraad, die opmerkt dat die twee personen, volgens het handelsregister, net zoals 85 andere personen volmachthouders zijn, wijst erop dat in geen van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken de aard van die volmacht of de draagwijdte van de bevoegdheden welke die volmacht hun verleent, worden gepreciseerd. Hij acht het weinig waarschijnlijk dat al die personen op rechtsgeldige wijze eender welke beslissing kunnen nemen die de vennootschap verbindt. De Ministerraad voegt eraan toe dat hoe dan ook de verzoekende partij de aan de twee voornoemde natuurlijke personen verleende volmacht niet voorlegt en nalaat aan te tonen dat zij schriftelijk werd verleend, zoals artikel 2, tweede lid, van de Finse wet betreffende de volmachten vereist voor de volmachten die aan de houder ervan het recht verlenen om hun lastgever voor de rechtbank te vertegenwoordigen.

De Ministerraad zet ten slotte uiteen dat de verzoekende partij de beslissingsbevoegdheid en de vertegenwoordigingsbevoegdheid door elkaar haalt. Hij merkt op dat, los van de vraag of de twee voornoemde natuurlijke personen de verzoekende vennootschap op rechtsgeldige wijze kunnen vertegenwoordigen, die vennootschap het Hof niet te kennen geeft welk orgaan statutair bevoegd is om te beslissen een rechtsvordering in te stellen en *a fortiori* niet bewijst dat het onderhavige beroep wel degelijk door dat orgaan is ingesteld. Uit artikel 5 van de statuten van de verzoekende partij leidt de Ministerraad af dat het de raad van bestuur toekomt te beslissen om in rechte te treden en daartoe een advocaat aan te wijzen.

Met betrekking tot het belang van de verzoekende partij

A.5. « Neste Oil Oyj » verantwoordt haar belang om de vernietiging van artikel 2, 11°, 12° en 13°, van de wet van 17 juli 2013 « houdende de minimale nominale volumes duurzame biobrandstoffen die de volumes fossiele motorbrandstoffen, die jaarlijks tot verbruik worden uitgeslagen, moeten bevatten » en de artikelen 5, 6 en 7, §§ 2, 3 en 6, van dezelfde wet te vorderen door de omstandigheid dat die bepalingen de ontwikkeling van haar economische activiteit rechtstreeks en ongunstig zouden raken.

De verzoekende partij wenst op het grondgebied van het Koninkrijk België « waterstofbehandelde plantaardige olie » die zij produceert (« NExBTL ») op de markt te brengen. Zij zou meer bepaald haar product willen voorstellen aan de geregistreerde petroleummaatschappijen die ertoe zijn gehouden de aanwezigheid van een minimumhoeveelheid biobrandstoffen in de diesel die zij tot verbruik uitslaan, te waarborgen. De verzoekende partij voert aan dat de bestreden wetsbepalingen haar, door het nagenoeg exclusieve voordeel van die aan die petroleummaatschappijen opgelegde verplichting toe te kennen aan het methyl-ester van vetzuren (FAME), de voornaamste concurrerende biobrandstof van haar product, *de facto* een afzetmarkt voor haar waterstofbehandelde plantaardige olie ontzegt.

« Neste Oil Oyj » beklemtoont dat die olie een biobrandstof is die in grote hoeveelheden op het grondgebied van de Republiek Finland en op dat van het Koninkrijk der Nederlanden wordt geproduceerd en sedert verschillende jaren zowel in Finland als op het grondgebied van andere staten die al dan niet lid zijn van de Europese Unie, tot verbruik wordt uitgeslagen. De verzoekende partij, die preciseert dat zij die olie zowel in zuivere toestand als gemengd met diesel op de markt brengt, stelt ook dat haar product als integraal vervangingsmiddel voor die brandstof kan dienen.

« Neste Oil Oyj » merkt ten slotte op dat de waterstofbehandelde plantaardige olie een van de biobrandstoffen is die uitdrukkelijk zijn vermeld in de bijlagen III en V van de richtlijn 2009/28/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 « ter bevordering van het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen en houdende wijziging en intrekking van Richtlijn 2001/77/EG en Richtlijn 2003/30/EG » en een biobrandstof in de zin van artikel 2, lid 2, onder i), van die richtlijn vormt. Zij leidt daaruit af dat NExBTL een in die akte van de Europese Unie erkende biobrandstof is.

Ten aanzien van de middelen die uit de schending van artikel 10, eerste lid en tweede lid, eerste zin, en van artikel 11, eerste zin, van de Grondwet zijn afgeleid

Met betrekking tot artikel 5 van de wet van 17 juli 2013

A.6.1. « Neste Oil Oyj » klaagt eerst het verschil in behandeling aan dat artikel 5 van de wet van 17 juli 2013 zou teweegbrengen tussen, enerzijds, de producenten van FAME en, anderzijds, de producenten van waterstofbehandelde plantaardige olie. De verzoekende partij voert aan dat enkel de eerstgenoemden hun product in verbruik kunnen stellen zonder dat zij vooraf de in artikel 5, 2°, van de wet van 17 juli 2013 bedoelde ministeriële vergunning hebben verkregen.

De verzoekende partij zet uiteen dat dat verschil in behandeling een « zwaardere administratieve last » doet ontstaan voor de producenten van de met FAME concurrerende biobrandstof. Zij voert bovendien aan dat dat verschil in behandeling de producenten van FAME ook een feitelijk monopolie op de Belgische markt verleent zolang de producenten van andere met diesel mengbare biobrandstoffen de vereiste machtiging niet zullen hebben verkregen. Dienaangaande merkt zij op dat dat monopolie zal blijven bestaan zolang de procedure waarbij het technische dossier wordt onderzocht dat moet worden verstrekt om de ministeriële goedkeuring te verkrijgen, niet zal zijn geregeld. De verzoekende partij merkt ten slotte op dat dat verschil in behandeling ook een concurrentieel voordeel verleent aan de producenten van FAME, in zoverre die gemakkelijker duurzame handelsrelaties met hun klanten kunnen aangaan zolang hun concurrenten geen toegang hebben tot de Belgische markt.

A.6.2. « Neste Oil Oyj » is van mening dat het hiervoor beschreven verschil in behandeling niet redelijk verantwoord is.

De verzoekende partij zet uiteen dat dat verschil kennelijk niet eigen is aan de verwezenlijking van het door de wetgever nagestreefde doel indien dat doel er naar alle waarschijnlijkheid in bestaat de toegang tot de Belgische markt te beperken tot die biobrandstoffen die door de wetenschappelijke wereld gevalideerd zijn. Zij preciseert dat de algemene doelstellingen van de wet van 17 juli 2013 het niet mogelijk maken over de grondwettigheid van het in het geding zijnde verschil in behandeling te oordelen dat daarenboven geenszins de mogelijkheid biedt om de doelstellingen van de Europese Unie inzake vervoer te bereiken en de « geavanceerde biobrandstoffen » en de ontwikkeling van nieuwe productietechnieken van duurzame biobrandstoffen tegenhoudt.

De verzoekende partij beklemtoont dat het loutere bestaan van een norm waarvan in artikel 5 van de wet van 17 juli 2013 sprake is, getuigt van het belang van de economische sector van het betrokken product. Zij merkt op dat dat soort van norm slechts een technische inhoud heeft en niet ertoe strekt de betrouwbaarheid van het betrokken product te verzekeren. Voor het overige merkt zij op dat de totstandkoming van dat soort van norm het resultaat van lange en moeilijke werkzaamheden is die vaak door de producenten worden opgestart, die door hen worden gefinancierd en waaraan zij rechtstreeks bijdragen. Zij merkt op dat het in die context is dat de producenten van FAME, die bijna 90 pct. van de aandelen van de Europese biobrandstoffenmarkt in handen hebben, het snel eens zijn kunnen worden over de Europese norm « EN 14214 » terwijl de meest recente biobrandstoffen die mengbaar zijn met diesel, nog niet het voorwerp van een norm hebben uitgemaakt. De verzoekende partij besluit daaruit dat het voorrecht dat de bestreden bepaling verleent aan de biobrandstoffen die het voorwerp van een Europese of Belgische norm uitmaken, de dominante positie van de betrokken producenten op de markt nog versterkt.

De verzoekende partij is van mening dat de federale overheid, om de toegang tot de Belgische markt te beperken tot die biobrandstoffen die door de wetenschappelijke wereld zijn gevalideerd, zich had moeten inspireren op de richtlijn 2009/28/EG, in plaats van te steunen op normen die vrijwillig door private actoren zijn uitgewerkt. Zij voert aan dat de bijlagen III en IV van die richtlijn, die door technische comités zijn voorbereid, een lijst met door de Europese Unie erkende biobrandstoffen verstrekken. Zij merkt op dat de biobrandstoffen op die lijst, behalve FAME, enkel op de Belgische markt kunnen worden gebracht indien zij het voorwerp van een voorafgaande ministeriële vergunning uitmaken, terwijl biobrandstoffen die niet op die lijst zijn vermeld, van die machtiging worden vrijgesteld voor zover zij het voorwerp van een Europese of Belgische productnorm uitmaken.

« Neste Oil Oyj » voegt eraan toe dat de waterstofbehandelde plantaardige oliën, met name wegens hun kwaliteit en prestaties, een hogere waarde hebben dan die van FAME, dat zij eveneens uitdrukkelijk zijn erkend in overweging 33 en in bijlage IV van de richtlijn 98/70/EG van het Europees Parlement en de Raad van

13 oktober 1998 « betreffende de kwaliteit van benzine en van dieselbrandstof en tot wijziging van Richtlijn 93/12/EEG van de Raad », en dat zij sedert vele jaren worden verhandeld en gebruikt in andere lidstaten van de Europese Unie en zowel bij de richtlijn 2009/28/EG als bij de richtlijn 98/70/EG worden erkend.

De verzoekende partij merkt ten slotte op dat in het uitvoeringsbesluit van de Europese Commissie van 9 januari 2014 « inzake de erkenning van de regeling ‘ HVO Renewable Diesel Scheme for Verification of Compliance with the RED sustainability criteria for biofuels ’ voor het aantonen van de naleving van de duurzaamheidscriteria van de Richtlijnen 98/70/EG en 2009/28/EG van het Europees Parlement en de Raad » wordt bevestigd dat de kwestie van de betrouwbaarheid van de waterstofbehandelde plantaardige oliën het bekritiseerde verschil in behandeling tussen, enerzijds, de producenten van FAME en, anderzijds, de producenten van die oliën niet kan verantwoorden.

A.7.1. Volgens de Ministerraad is het bekritiseerde verschil in behandeling niet onbestaanbaar met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

Hij is van mening dat de doelstellingen van de wet van 17 juli 2013 legitiem zijn. Hij preciseert dat die wet, die in overeenstemming is met de wetgeving van de Europese Unie, ertoe strekt de doelstellingen van die Unie inzake vervoer te bereiken, en de introductie van « geavanceerde biobrandstoffen » op de markt mogelijk poogt te maken en de nieuwe productietechnieken van duurzame biobrandstoffen poogt aan te moedigen. De Ministerraad voert aan dat het verschil in behandeling de snellere distributie van nieuwe biobrandstoffen mogelijk maakt door tevens « een zicht te behouden » op de met fossiele brandstoffen gemengde biobrandstoffen. Hij is van mening dat de voorafgaande ministeriële vergunning het mogelijk maakt fraude te vermijden en de grondstoffen te controleren die worden gebruikt om de nieuwe soorten van duurzame biobrandstoffen te fabriceren.

De Ministerraad beklemtoont dat een biobrandstof, indien zij in bijlage III van de richtlijn 2009/28/EG wordt vermeld, of indien zij het voorwerp van een Belgische of Europese productnorm uitmaakt, zonder voorafgaande ministeriële vergunning kan worden gebruikt. Hij is van mening dat het daarentegen relevant is de nieuwe soorten van duurzame biobrandstoffen, die niet het voorwerp van Europese of Belgische normen uitmaken, aan een ministeriële controle te onderwerpen teneinde de overeenstemming ervan met de richtlijn 2009/30/EG na te gaan en teneinde de duurzaamheid ervan en de veiligheid van de nieuwe technologie waaruit zij voortvloeien, te waarborgen.

A.7.2. De Ministerraad zet uiteen dat het bekritiseerde verschil in behandeling niet onevenredig is ten aanzien van het nagestreefde doel.

Hij is van mening dat de administratieve last die de noodzaak van een vergunning op de producent van een biobrandstof van de in artikel 5, 2°, van de wet van 17 juli 2013 beschreven « categorie B » doet rusten, onontbeerlijk is om te waarborgen dat de kwaliteit van die biobrandstof in overeenstemming is met de Europese regelgeving. Hij merkt bovendien op dat artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2009/28/EG zich enkel tegen de vergunningsprocedures verzet indien zij niet evenredig en noodzakelijk zijn.

De Ministerraad repliceert ook dat de indeling in categorieën van artikel 5 van de wet van 17 juli 2013 op Europese criteria berust en dat daarin algemene concepten worden gebruikt zonder FAME te beogen. Hij preciseert dat de wetgever dus niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor het feit dat de producenten van FAME tijdelijk de enige producenten van biobrandstoffen zouden zijn welke die indeling in categorieën genieten. Hij beklemtoont dat de wet van 17 juli 2013 niet de biobrandstoffen uitsluit die aan de in artikel 17 van de richtlijn 2009/28/EG vermelde duurzaamheidscriteria voldoen en alle duurzame biobrandstoffen toelaat die in overeenstemming zijn met de richtlijn 2009/30/EG.

De Ministerraad merkt ten slotte op dat het eventuele concurrentiële voordeel van FAME-producenten maar een onrechtstreeks gevolg van de toepasselijke bepalingen van het Europese recht zou zijn.

A.8.1. « Neste Oil Oyj » antwoordt dat bijlage III van de richtlijn 2009/28/EG geen « Europese norm » in de zin van artikel 5 van de wet van 17 juli 2013 is en dat een biobrandstof die in die bijlage wordt vermeld, niet zonder vergunning op de Belgische markt kan worden gebracht indien zij niet het voorwerp uitmaakt van een technische norm die door een Belgische of Europese certificatieinstelling is geregistreerd.

De verzoekende partij voegt eraan toe dat het bestaan van een productnorm niet waarborgt dat het gehele biobrandstofvolume dat het voorwerp van die norm uitmaakt, aan de in artikel 17 van de richtlijn 2009/28/EG bepaalde duurzaamheidscriteria beantwoordt. Zij merkt op dat zulks de reden is waarom in artikel 4, § 6, van de wet van 10 juni 2006 « betreffende de biobrandstoffen » en in het koninklijk besluit van 26 november 2011 « houdende bepaling van productnormen voor biobrandstoffen » een procedure ter controle van de duurzaamheid van alle op de Belgische markt gebrachte biobrandstoffen wordt ingevoerd. Zij voegt eraan toe dat de ter uitvoering van artikel 5, 2° en 3°, van de wet van 17 juli 2013 uitgeoefende controle enkel betrekking heeft op de kwaliteit van die biobrandstoffen, met andere woorden op hun overeenstemming met de vereisten van de richtlijn 98/70/EG, zoals gewijzigd bij de richtlijn 2009/30/EG.

De verzoekende partij zet eveneens uiteen dat enkel het feit dat een biobrandstof niet het voorwerp van een productnorm uitmaakt, de controle van de kwaliteit van die biobrandstof door de overheden van een lidstaat van de Europese Unie niet kan verantwoorden. Zij merkt op dat, hoewel die staten met toepassing van artikel 4 van de richtlijn 98/70/EG ertoe zijn gehouden te waken over de kwaliteit van de op de markt gebrachte brandstoffen, die Europese bepaling hen niet verplicht de kwaliteit van elk bestanddeel van die brandstoffen te controleren. Uit die vaststelling leidt zij af dat de federale overheid, teneinde de biobrandstoffen te bepalen die aan een kwaliteitscontrole moeten worden onderworpen vooraleer zij op de markt worden gebracht, rekening had moeten houden met de kwaliteit van de brandstof die voortvloeit uit de bijmenging van de biobrandstof. Uit de norm NBN-EN 590 leidt zij bovendien af dat diesel, zelfs wanneer zij 6 pct. of meer waterstofbehandelde plantaardige olie bevat, verenigbaar is met de in bijlage II van de richtlijn 98/70/EG vermelde specificaties, aangezien de inachtneming van die norm een vermoeden van overeenstemming met die richtlijn vormt. Zij beklemtoont dat haar beroep tot vernietiging enkel wordt ingegeven door haar wil om met diesel te mengen waterstofbehandelde plantaardige olie op de Belgische markt te kunnen brengen en dat die mengeling wel degelijk in overeenstemming is met de voormelde productnorm.

A.8.2. « Neste Oil Oyj » antwoordt vervolgens dat, met name rekening houdend met het vermoeden dat uit de inachtneming van de norm NBN-EN 590 voortvloeit, een vergunningsmechanisme niet onontbeerlijk is om de overeenstemming van de in artikel 5, 2°, van de wet van 17 juli 2013 bedoelde biobrandstoffen met de Europese regelgeving te controleren. De verzoekende partij voert ook aan dat de richtlijn 98/70/EG een staat verbiedt het op de markt brengen van een product dat reeds is gecontroleerd en in andere staten op de markt is gebracht, aan een toelating te onderwerpen. Zij voegt eraan toe dat waterstofbehandelde plantaardige olie, zelfs in zuivere toestand, in overeenstemming is met de in bijlage II van die richtlijn vermelde specificaties.

De verzoekende partij repliceert bovendien dat artikel 13 van de richtlijn 2009/28/EG het op de markt brengen van biobrandstoffen die al dan niet in een andere staat van de Europese Unie zijn geproduceerd, niet lijkt te regelen. Zij is van mening dat, hoewel de in artikel 5, 2°, van de wet van 17 juli 2013 bedoelde vergunningsprocedure een in die Europese bepaling bedoelde procedure is, zij niet de in artikel 13, lid 1, tweede alinea, onder d), van die richtlijn vermelde vereisten niet in acht neemt aangezien zij discriminerend en onevenredig is in zoverre ze niet noodzakelijk is om de kwaliteit te verzekeren van biobrandstoffen die reeds in andere staten van de Europese Unie zijn aanvaard of in overeenstemming zijn met de specificaties van de richtlijn 98/70/EG.

De verzoekende partij voegt eraan toe dat noch die richtlijn, noch de richtlijn 2009/28/EG bepalen dat enkel de biobrandstoffen die, zoals FAME, het voorwerp van een Europese of Belgische productnorm uitmaken, worden vermoed in overeenstemming te zijn met de in bijlage II van de richtlijn 98/70/EG vermelde specificaties.

A.8.3. « Neste Oil Oyj » merkt ten slotte op dat, bijna acht maanden na de afkondiging van de wet van 17 juli 2013, de uitvoeringsregels betreffende de in artikel 5, 2°, van die wet bedoelde procedure nog steeds niet waren aangenomen, ondanks het dringende verzoek dat in die zin tot de federale bestuurlijke instanties was gericht. De verzoekende partij is van mening dat dat feit bevestigt dat de bestreden wetsbepalingen in werkelijkheid ontoelaatbare en onwettige protectionistische maatregelen zijn.

A.9. De Ministerraad reageert door aan te voeren dat een in bijlage III van de richtlijn 2009/28/EG vermelde biobrandstof die nog niet het voorwerp van een Belgische of Europese productnorm uitmaakt, enkel wordt aanvaard indien zij wordt vergund door de bevoegde minister, die ermee is belast de overeenstemming van het product met de bepalingen van de richtlijn 2009/30/EG na te gaan. Hij voegt eraan toe dat, indien de waterstofbehandelde plantaardige olie in overeenstemming is met de voorschriften van die richtlijn, de minister haar op basis van het technische dossier zal goedkeuren, ook al bestaat er geen productnorm betreffende die biobrandstof.

Met betrekking tot artikel 7 van de wet van 17 juli 2013

A.10.1. « Neste Oil Oyj » klaagt vervolgens het verschil in behandeling aan dat artikel 7, §§ 2, 3 en 6, van de wet van 17 juli 2013 zou teweegbrengen tussen, enerzijds, de producenten van FAME en, anderzijds, de producenten van waterstofbehandelde plantaardige olie. De verzoekende partij zet uiteen dat die wetsbepaling aan de eerstgenoemden het nagenoeg exclusieve voordeel van de in artikel 7, § 1, van dezelfde wet vermelde verplichting tot bijmenging van duurzame biobrandstoffen voorbehoudt.

De verzoekende partij preciseert dat elke hoeveelheid diesel die tot verbruik wordt uitgeslagen, volgens de bestreden bepaling minstens 6 pct. duurzame biobrandstoffen moet bevatten waaronder een werkelijk volume van 5 pct. FAME. Zij voert aan dat enkel 1 pct. van die hoeveelheid diesel mag zijn samengesteld uit een ander soort van duurzame biobrandstof. Zij leidt daaruit af dat artikel 7 van de wet van 17 juli 2013 de producenten van FAME een « wettelijk monopolie » verzekert over een hoeveelheid biobrandstof die vijfmaal groter is dan die welke aan hun concurrenten wordt verleend. Zij is van mening dat de petroleummaatschappijen waarop de in artikel 7 van de wet van 17 juli 2013 vermelde verplichtingen van toepassing zijn, die een economische schaalvergroting willen doorvoeren en de beste prijs willen verkrijgen, zullen verkiezen om enkel bij FAME-producenten duurzame biobrandstoffen te kopen, waardoor hun concurrenten *de facto* van de Belgische markt van de duurzame biobrandstoffen worden uitgesloten.

« Neste Oil Oyj » merkt ook op dat FAME en de andere met diesel mengbare biobrandstoffen te dezen vergelijkbare categorieën van producten vormen, aangezien zij alle biobrandstoffen in de zin van artikel 2, lid 2, onder i), van de richtlijn 2009/28/EG vormen. Zij beklemtoont dat de biobrandstof die zij produceert, uitdrukkelijk in de bijlagen III en V van die richtlijn wordt vermeld en op wettige wijze wordt gefabriceerd en verhandeld in andere lidstaten van de Europese Unie.

A.10.2.1. « Neste Oil Oyj » leidt uit de parlementaire besprekingen die aan het aannemen van de wet van 17 juli 2013 zijn voorafgegaan, af dat het eerste doel van het verschil in behandeling dat uit artikel 7, §§ 2, 3 en 6, van die wet voortvloeit, bestaat in het beschermen van FAME-productie-eenheden die thans op het Belgische grondgebied zijn geïnstalleerd en die aan de petroleummaatschappijen het geheel van de biobrandstofvolumes kunnen verstrekken die nodig zijn om de in dat artikel opgelegde verplichtingen na te leven.

De verzoekende partij zet uiteen dat de bescherming van bepaalde marktspelers, en van de Belgische industrie in het bijzonder, een illegitiem doel is. Zij merkt op dat verschillen op grond van nationale afkomst krachtens artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens enkel te verantwoorden zijn indien zij op « zeer sterke overwegingen » berusten. De verzoekende partij bewees dat de wetgever, indien het bekritiseerde onderscheid daadwerkelijk op de bekommernis om het milieu te beschermen zou berusten, tot een meer uitgebalanceerde vergelijkende analyse van de voor- en nadelen van elk soort van biobrandstof zou zijn overgegaan, rekening houdend met niet alleen de vervoersomstandigheden ervan maar ook de wijze van productie en gebruik ervan. Zij verwijst dienaangaande naar het voorstel voor een richtlijn « tot wijziging van richtlijn 98/70/EG betreffende de kwaliteit van benzine en van dieselbrandstof en tot wijziging van de richtlijn 2009/28/EG ter bevordering van het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen » dat op 11 september 2013 door het Europees Parlement is aangenomen en is gebaseerd op het in vraag stellen van het milieuvoordeel van biobrandstoffen zoals FAME en op een wil de toegenomen productie van « geavanceerde biobrandstoffen » te bevorderen.

A.10.2.2. « Neste Oil Oyj » leidt uit de parlementaire besprekingen die aan het aannemen van de wet van 17 juli 2013 zijn voorafgegaan, ook af dat het tweede, meer ondergeschikte, doel van het voormelde verschil in behandeling erin bestaat rekening te houden met de zowel wetenschappelijke als reglementaire onzekerheid die de biobrandstoffen zou kenmerken die recenter en performanter zijn dan FAME.

De verzoekende partij zet in dat verband uiteen dat de waterstofbehandelde plantaardige olie die zij produceert, zoals andere biobrandstoffen die met diesel mengbaar zijn, niet alleen reeds goed bekend is in de wetenschappelijke wereld maar ook bij de Europese instanties, aangezien zij in de bijlagen III en V van de richtlijn 2009/28/EG en in bijlage IV van de richtlijn 98/70/EG wordt vermeld. Zij preciseert dat die olie de enige biobrandstof is die in de luchtvaart wordt gebruikt en dat het gebruik ervan aanzienlijk wordt gesteund door alle constructeurs van motoren en voertuigen, zoals de editie van september 2013 van het *World Wide Fuel Charter* daarvan getuigt. De verzoekende partij beklemtoont bovendien dat al die biobrandstoffen zonder het minste probleem in andere lidstaten van de Europese Unie worden verhandeld.

De verzoekende partij zet ook uiteen dat het antwoord op de vraag of waterstofbehandelde plantaardige olie of een andere biobrandstof zoals FAME tot de eerste, de tweede of de derde « generatie » behoort, niet afhangt van het stadium van de technologische evolutie van de biobrandstoffen, maar van de gebruikte grondstoffen. Zij beklemtoont dat de eigenschappen en kwaliteiten van die olie goed bekend zijn bij de wetenschappers, de industriëlen en de overheden, zodat zij niet als een wetenschappelijk onzeker product kan worden beschouwd, in tegenstelling tot FAME, die de enige veilige en bekende biobrandstof van de eerste « generatie » zou zijn.

De verzoekende partij merkt ten slotte op dat de wetgever, door het gebruik van de met diesel mengbare biobrandstoffen in de tot verbruik uitgeslagen dieselvolumes te beperken, blijk geeft van een onbegrijpelijk wantrouwen jegens de administratieve instanties die ermee zijn belast de voorafgaande vergunning om die producten op de markt te brengen uit te reiken.

A.10.2.3. « Neste Oil Oyj » merkt ook op dat de algemene doelstellingen van de wet van 17 juli 2013 het verschil in behandeling dat uit artikel 7 ervan voortvloeit, evenmin kunnen verantwoorden.

A.10.3. « Neste Oil Oyj » zet vervolgens uiteen dat noch de omstandigheid dat de bestreden bepaling een tussenstap op weg naar de verwezenlijking van een Europese doelstelling zou uitmaken, noch het feit dat die bepaling het toch mogelijk maakt FAME te vervangen door andere biobrandstoffen, volstaan om de relevantie van het bekritiseerde verschil in behandeling aan te tonen.

De verzoekende partij beklemtoont dat de combinatie van paragraaf 6 van artikel 7 van de wet van 17 juli 2013 en paragraaf 3 ervan het voor de vervanging van FAME voorbehouden aandeel beperkt tot 1 pct. van het tot verbruik uitgeslagen dieselvolumen, dat die vervanging theoretisch blijft omdat de in artikel 5, 2°, van die wet bedoelde goedkeuringsprocedure niet is geregeld, en dat het aannemen van een Europese of Belgische productnorm betreffende een andere biobrandstof dan FAME tot gevolg zou hebben dat elke vervanging van die laatste door die andere biobrandstof wordt verboden.

A.10.4.1. « Neste Oil Oyj » zet eveneens uiteen dat, wanneer het met een wetsbepaling nagestreefde doel illegitiem is, het niet mogelijk is na te gaan of de bekritiseerde maatregel evenredig is met de verwezenlijking van dat doel.

A.10.4.2. Met betrekking tot het vermelde doel dat erin bestaat rekening te houden met de vermeende wetenschappelijke onzekerheid die bepaalde biobrandstoffen zou raken, erkent de verzoekende partij dat het om een legitiem doel kan gaan, waarbij zij tevens eraan toevoegt dat de genomen maatregel, omdat hij niet geschikt is en noodzakelijk om dat doel te verwezenlijken, onevenredig is, aangezien hij de producenten benadeelt van biobrandstoffen die door wetenschappers, industriëlen en Europese of buitenlandse overheden zijn erkend.

A.10.4.3. Voor het overige, en voor zover nodig, formuleert de verzoekende partij nog de volgende opmerkingen.

Zij betwist allereerst het recht van de lidstaten van de Europese Unie om voordelen toe te kennen die zijn beperkt tot de energie die op haar grondgebied uit hernieuwbare bronnen is opgewekt. Zij is van mening dat zowel in de zaken C-204/12 tot C-208/12, betreffende de interpretatie van de richtlijn 2001/77/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 september 2001 « betreffende de bevordering van elektriciteitsopwekking uit hernieuwbare energiebronnen op de interne elektriciteitsmarkt », als in de zaak C-573/12, betreffende de interpretatie van artikel 34 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn conclusies heeft herinnerd aan het verbod voor een lidstaat om volumes aan hernieuwbare energie die op het grondgebied van een andere staat zijn geproduceerd, anders te behandelen dan die welke op zijn grondgebied worden geproduceerd.

De verzoekende partij is van oordeel dat de bij artikel 15 van de wet van 17 juli 2013 aan de Koning verleende machtiging om de in artikel 7 van die wet vermelde volumeverhoudingen te wijzigen evenmin zou kunnen volstaan om de evenredigheid van de bestreden maatregel aan te tonen, aangezien het enkel om een mogelijkheid gaat die het huidige verschil in behandeling niet doet verdwijnen.

De verzoekende partij merkt eveneens op dat de ontstentenis van een opmerking van de Europese Commissie over de bestaanbaarheid van de wet van 17 juli 2013 met de regels van de Europese Unie evenmin relevant is, aangezien, naast het feit dat die instelling niet de officiële vertolker van het recht van de Europese

Unie is, niet vaststaat dat zij zich expliciet over dat onderwerp heeft uitgesproken, noch zelfs dat aan haar een vraag om juridisch advies over die aangelegenheid is gesteld.

A.11.1. De Ministerraad antwoordt dat het verschil in behandeling tussen biobrandstoffen dat voortvloeit uit artikel 7, §§ 2, 3 en 6, van de wet van 17 juli 2013, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt.

A.11.2. Hij brengt eerst in herinnering dat de doelstellingen van die wet, die volgens de parlementaire voorbereiding ook die van de voormelde bestreden bepalingen zijn, legitiem zijn.

Hij voert aan dat het de bedoeling is de doelstellingen van de Europese Unie inzake vervoer te bereiken en, in het bijzonder, het gebruik van 10 pct. duurzame biobrandstoffen in 2020. De Ministerraad herhaalt ook dat die wet ertoe strekt de introductie van « geavanceerde biobrandstoffen » op de markt mogelijk te maken en de nieuwe productietechnieken van duurzame biobrandstoffen te bevorderen.

De Ministerraad preciseert dat de wet van 17 juli 2013 het gebruik van duurzame biobrandstoffen die in overeenstemming zijn met de richtlijn 2009/28/EG en met de richtlijn 2009/30/EG, niet verbiedt.

A.11.3. De Ministerraad zet vervolgens uiteen dat het criterium van onderscheid objectief en relevant is.

Hij voert aan dat de bestreden bepalingen het mogelijk maken objectief te bepalen welk soort van duurzame biobrandstof met diesel kan worden bijgemengd.

De Ministerraad merkt bovendien op dat de bestreden maatregelen relevant zijn. Hij wijst erop dat het in artikel 7, § 2, van de wet van 17 juli 2013 vastgelegde percentage van 6 pct. een verhoging van 2 pct. ten opzichte van de vroegere regelgeving uitmaakt en een stap is op weg naar de Europese doelstelling van 10 pct. Hij beklemtoont ook dat artikel 7, § 6, van dezelfde wet de deur open zet voor de vervanging van « conventionele biobrandstoffen » door « geavanceerde biobrandstoffen », waarbij die opening tevens wordt beperkt rekening houdend met het onvolledige karakter van de Europese regelgeving inzake biobrandstoffen « van de tweede generatie ».

De Ministerraad voegt eraan toe dat noch het niet-regelen van de in artikel 5, § 2, en artikel 6 van de wet van 17 juli 2013 bedoelde goedkeuringsprocedure, noch de toekomstige aanneming van een Belgische of Europese productnorm betreffende een andere duurzame biobrandstof dan FAME, de relevantie van het in de bestreden bepalingen gehanteerde criterium van onderscheid op de helling kunnen zetten.

A.11.4. De Ministerraad zet ten slotte uiteen dat de bestreden bepalingen maatregelen zijn die evenredig zijn met de nagestreefde doelstellingen.

Dienaangaande voert hij aan dat de meeste lidstaten van de Europese Unie, zoals zij recht daarop hebben, over steunregelingen beschikken waarbij beperkte voordelen worden toegekend aan de energie die op hun grondgebied uit hernieuwbare bronnen wordt opgewekt. Hij is van mening dat de nationale regels die aan de oorsprong van de voor het Hof van Justitie van de Europese Unie gebrachte zaken liggen en door de verzoekende partij worden vermeld, niet kunnen worden vergeleken met de bepalingen van de wet van 17 juli 2013, dat de conclusies, in die zaken, van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie geen kracht van wet hebben en dat die magistraat hoe dan ook van oordeel is dat een nationale steunregeling voor hernieuwbare energie enkel in strijd is met het Europese recht indien zij op discriminerende wijze de handel tussen staten belemmert zonder door de dwingende vereiste van de bescherming van het leefmilieu te worden verantwoord.

De Ministerraad leidt ook een argument af uit artikel 15 van de wet van 17 juli 2013 dat erin voorziet dat de in artikel 7 van die wet vastgelegde verhoudingen om de twee jaar worden herzien en dat de koning ertoe machtigt ze te wijzigen naar gelang van de technologische ontwikkelingen van de duurzame biobrandstoffen en de wijzigingen in het Europese beleid ter zake.

De Ministerraad voert ten slotte aan dat, indien de wet van 17 juli 2013 onbestaanbaar was met de Europese wetgeving, de Europese Commissie zulks reeds zou hebben opgemerkt, op grond van het verslag dat door het Koninkrijk België met toepassing van artikel 22 van de richtlijn 2009/28/EG is overgezonden.

Ten aanzien van de middelen die zijn afgeleid uit de schending van artikel 10, eerste lid en tweede lid, eerste zin, en artikel 11, eerste zin, van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 34 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en met artikel 5 van de richtlijn 98/70/EG

A.12.1. « Neste Oil Oyj » is van mening dat zowel artikel 5, 2°, als artikel 7, §§ 2, 3 en 6, van de wet van 17 juli 2013 ernstige belemmeringen bevatten voor het verkeer van de met diesel mengbare biobrandstoffen die producten zijn die met FAME concurreren.

De verzoekende partij merkt op dat artikel 5 van de richtlijn 98/70/EG het in artikel 34 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie vermelde verbod van maatregelen met gelijke werking als kwantitatieve beperkingen bevestigt door het vrije verkeer van brandstoffen die in overeenstemming zijn met de vereisten van die richtlijn te beschermen. Zij beklemtoont dat diesel, indien zij voor 6 pct. of meer met waterstofbehandelde plantaardige olie zou worden gemengd, in overeenstemming met de productnorm EN 590 zou blijven.

A.12.2. « Neste Oil Oyj » is van mening dat de vereiste van een voorafgaande administratieve vergunning en de beperking tot 1 pct. van de vervanging van FAME-volumes discriminerende maatregelen uitmaken die enkel de biobrandstoffen van buitenlandse oorsprong raken, aangezien FAME de enige biobrandstof is die op het grondgebied van het Koninkrijk België wordt geproduceerd.

De verzoekende partij zet uiteen dat die maatregelen bovendien onverenigbaar zijn met de vereiste van wederzijdse erkenning waarop het vrij verkeer van goederen is gebaseerd. Zij brengt in herinnering dat de waterstofbehandelde plantaardige olie in de bijlagen III en V van de richtlijn 2009/28/EG wordt vermeld en in andere lidstaten van de Europese Unie wordt verhandeld, zodat de Belgische autoriteiten ertoe gehouden zijn te aanvaarden dat die biobrandstoffen op de markt worden gebracht. De verzoekende partij is van mening dat de situatie die aan de oorsprong van het beroep ligt, sterke gelijkenissen vertoont met de zaak C-254/05 die aanleiding heeft gegeven tot een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 7 juni 2007 waarbij tot een niet-nakoming van het Koninkrijk België is besloten.

« Neste Oil Oyj » is van mening dat de protectionistische motieven die zijn aangevoerd om de voormelde belemmeringen van het vrij verkeer van biobrandstoffen die met FAME concurreren, te verantwoorden, geen dwingende reden van algemeen belang vormen. De verzoekende partij voegt eraan toe dat FAME, wat het milieu betreft, thans voorkomt bij de op de markt beschikbare biobrandstoffen waarvan de prestaties minder hoog zijn, zodat de steun voor dat product niet kan worden verantwoord door de bekommernis om het milieu te beschermen. Zij brengt ook in herinnering dat de kwaliteiten van waterstofbehandelde plantaardige olie verre van onzeker zijn en dat die biobrandstof in de Europese wetgeving reeds is erkend.

« Neste Oil Oyj » merkt ten slotte op dat het aan de nationale overheden staat aan te tonen dat de genomen maatregelen wel degelijk geschikt zijn voor het zogenaamd nagestreefde doel van algemeen belang. De verzoekende partij voert dienaangaande aan dat waterstofbehandelde plantaardige olie een biobrandstof is die tegelijk ecologischer en veiliger voor de consument is dan FAME.

A.13.1. De Ministerraad repliceert in hoofdorde dat de bestreden wetsbepalingen geen bij artikel 34 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verboden maatregelen van gelijke werking als kwantitatieve beperkingen zijn.

Hij zet uiteen dat die bepalingen, door nieuwe soorten van biobrandstoffen aan een conformiteitscontrole ten aanzien van de richtlijn 2009/30/EG te onderwerpen en door het gebruik ervan tot 1 pct. van de FAME-volumes te beperken, het gebruik toestaan en de productie bevorderen van « geavanceerde biobrandstoffen » alsook de nieuwe productietechnologieën van duurzame biobrandstoffen, en daarbij de investeerders tevens een bepaalde zekerheid bieden overeenkomstig de richtlijn 2009/28/EG en de richtlijn 2009/30/EG.

A.13.2. In ondergeschikte orde voert de Ministerraad aan dat, indien de betwiste wetsbepalingen als belemmeringen voor het vrij verkeer van goederen worden beschouwd, zij worden verantwoord door de bekommernis om de gezondheid en het leven van personen en dieren te beschermen, alsook door de wil om het leefmilieu, en in het bijzonder de planten, te beschermen. Hij beklemtoont dat zulks blijkt uit de internationale en Europese context waarin de wet van 17 juli 2013 is aangenomen, alsook uit de parlementaire voorbereiding ervan.

De Ministerraad, die van mening is dat het bevorderen van biobrandstoffen enkel mogelijk is wanneer de duurzaamheid ervan kan worden gewaarborgd, merkt op dat, rekening houdend met het feit dat de Europese regelgeving inzake biobrandstoffen van de tweede generatie nog niet volledig is, enkel behoedzaam kan worden aanvaard dat zij op de markt worden gebracht. De Ministerraad preciseert dat de bevoegde minister de duurzame biobrandstoffen die in overeenkomst zijn met de richtlijn 2009/30/EG zal goedkeuren.

Hij beklemtoont, ten slotte, dat artikel 15 van de wet van 17 juli 2013 het mogelijk maakt de in artikel 7 van dezelfde wet bedoelde verhoudingen te herzien teneinde rekening te houden met de technologische ontwikkelingen en de evolutie van het Europese beleid inzake biobrandstoffen.

Ten aanzien van de middelen die zijn afgeleid uit de schending van artikel 10, eerste lid en tweede lid, eerste zin, en artikel 11, eerste zin, van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en met artikel 17, lid 8, van de richtlijn 2009/28/EG

A.14. « Neste Oil Oyj » is van mening dat zowel artikel 5, 2°, als artikel 7, §§ 2, 3 en 6, van de wet van 17 juli 2013, in zoverre zij een verschil in behandeling voorzien tussen FAME en met diesel mengbare concurrerende biobrandstoffen, niet bestaanbaar zijn met de regels van gelijkheid en niet-discriminatie die in de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zijn vermeld en die uit artikel 17, lid 8, van de richtlijn 2009/28/EG worden afgeleid.

De verzoekende partij preciseert dat artikel 17, lid 8, van de richtlijn 2009/28/EG de lidstaten van de Europese Unie verbiedt om discriminaties tussen duurzame biobrandstoffen door te voeren. Zij merkt op dat die Europese bepaling, volgens de vierennegentigste overweging van die richtlijn, is aangenomen ter uitvoering van artikel 95 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (dat artikel 114 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is geworden) dat ertoe strekt de werking van de interne markt mogelijk te maken en beoogt de handel in biobrandstoffen tussen die staten te vergemakkelijken.

De verzoekende partij brengt bovendien in herinnering dat FAME en de andere met diesel mengbare biobrandstoffen vergelijkbare categorieën zijn bij de inwerkingstelling van de richtlijn 2009/28/EG, aangezien zij alle biobrandstoffen in de zin van artikel 2, onder i), van die richtlijn vormen waarin overigens geen enkel verschil in behandeling tussen de betrokken biobrandstoffen die in de bijlagen III en V ervan worden vermeld, wordt overwogen.

« Neste Oil Oyj » is van mening dat uit haar uiteenzettingen van het middel dat is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, blijkt dat de bekritiseerde verschillen in behandeling op geen enkele objectieve verantwoording berusten.

A.15. De Ministerraad repliceert dat de bestreden bepalingen het Europese beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie niet schenden aangezien zij bestaanbaar zijn met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie zoals het uit de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt afgeleid.

Ten aanzien van het verzoek in ondergeschikte orde om een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te stellen

A.16. Ten slotte verzoekt « Neste Oil Oyj » om, indien het Hof van oordeel is dat de bestreden bepalingen niet onmiddellijk moeten worden vernietigd, aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, met toepassing van artikel 267, lid 3, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, een prejudiciële vraag te stellen over de uitlegging van artikel 34 van hetzelfde Verdrag, de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 5 van de richtlijn 98/70/EG en artikel 17, lid 8, van de richtlijn 2009/28/EG.

De verzoekende partij zou willen dat die vraag het Hof ertoe brengt te oordelen of die handelingen en verdragen in die zin moeten worden geïnterpreteerd dat zij zich verzetten tegen een nationale regelgeving die, volgens de bewoordingen van de verzoekende partij :

- « het tot verbruik uitslaan van duurzame biobrandstoffen in België, met inbegrip van de duurzame biobrandstoffen die op legale wijze worden gefabriceerd of verhandeld in een andere lidstaat, met inbegrip van de duurzame biobrandstoffen die in de bijlagen III en V van de richtlijn 2009/28/EG zijn opgenomen, met

uitzondering van de duurzame biobrandstoffen waarvoor een Europese of Belgische norm bestaat, afhankelijk stelt van een voorafgaande administratieve vergunning », waarbij wordt gepreciseerd « dat er thans enkel een Europese norm bestaat voor de methyl-esters van vetzuren (of 'FAME'), een oudere categorie van biobrandstoffen die niet performanter is dan de concurrerende categorieën van met diesel mengbare biobrandstoffen, dat de waterstofbehandelde plantaardige oliën in overeenstemming zijn met de in artikel 2, onder i), van de richtlijn 2009/28/EG bedoelde definitie en daarenboven zijn opgenomen bij de biobrandstoffen die uitdrukkelijk in de bijlagen III en V van die richtlijn zijn vermeld en dat de norm NBN EN 590 de specificaties beschrijft waaraan de in de Europese Unie verhandelde dieselvolumes moeten beantwoorden en dat zowel FAME als waterstofbehandelde plantaardige olie, gemengd met fossiele diesel met inachtneming van de in het Belgische recht bedoelde nominale bijmengingsvolumes, volledig aan die norm NBN EN 590 voldoen »;

- « erin voorziet dat één categorie van biobrandstoffen (FAME) kan worden gebruikt om te voldoen aan het grootste deel van de verplichting tot bijmenging van biobrandstoffen die ten laste wordt gelegd van elke vennootschap die diesel tot verbruik uitslaat in België », waarbij wordt gepreciseerd dat « FAME de enige met diesel mengbare biobrandstof is die thans in België wordt geproduceerd, met productiecapaciteiten die het geheel van de behoeften aan biobrandstoffen voor diesel in België dekken ».

- B -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

B.1. De Ministerraad betwist de ontvankelijkheid van het beroep tot vernietiging omdat niet zou worden aangetoond dat de beslissing om dat beroep in te stellen door het bevoegde orgaan van de vennootschap is genomen.

B.2. Artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof voorziet erin dat het bewijs van de beslissing van het bevoegde orgaan van de rechtspersoon om in rechte te treden « op het eerste verzoek » moet worden voorgelegd.

Die formulering laat het Hof toe om, zoals het heeft geoordeeld in zijn arrest nr. 120/2014 van 17 september 2014, af te zien van een dergelijk verzoek, met name wanneer de rechtspersoon door een advocaat wordt vertegenwoordigd.

Die interpretatie belet niet dat een partij gerechtigd is op te werpen dat de beslissing om in rechte op te treden niet is genomen door de bevoegde organen van de rechtspersoon, maar zij moet haar bezwaar aannemelijk maken, wat kan met alle middelen van recht.

Wanneer het bewijs van de beslissing om in rechte te treden wordt voorgelegd, vervalt het vermoeden dat het bevoegde orgaan van de rechtspersoon tijdig en rechtsgeldig heeft beslist om in rechte te treden.

B.3. Wanneer een vennootschap die rechtspersoonlijkheid heeft in rechte optreedt, wordt de proceshandeling die het vertegenwoordigingsbevoegde orgaan binnen haar vertegenwoordigingsbevoegdheid verricht, geacht de vennootschap te verbinden zoals een beslissing van het procesbevoegde orgaan.

Een partij mag evenwel betwisten dat de betrokken proceshandeling door het vertegenwoordigingsbevoegde orgaan is verricht.

B.4. Het verzoekschrift is te dezen ondertekend door twee advocaten.

De Ministerraad betoogt dat de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet toelaten na te gaan of de twee personen die de advocaten mandaat hebben verleend om het beroep tot vernietiging in te stellen, het recht hebben om de vennootschap te vertegenwoordigen, hetzij omdat zij leden van haar raad van bestuur zijn, hetzij omdat zij van dat orgaan een volmacht hebben gekregen om zulks te doen.

B.5. De verzoekende partij, vennootschap naar Fins recht, legt een Franse vertaling van haar statuten voor, die in het Fins zijn opgesteld.

Uit de artikelen 5 en 7 van die statuten moet worden afgeleid dat de organieke vertegenwoordiging toekomt aan de algemeen directeur, die alleen kan optreden, alsook aan de leden van de raad van bestuur en de door de raad van bestuur benoemde personen, die met twee personen dienen op te treden. Daarnaast kan de raad van bestuur een bijzondere volmacht verlenen, hetzij aan twee lasthebbers die samen dienen op te treden, hetzij aan een lasthebber die samen dient op te treden met een lid van de raad van bestuur of een door de raad van bestuur benoemde persoon.

Het onderscheid tussen de organieke en de conventionele vertegenwoordiging van de betrokken vennootschap wordt bevestigd door een uittreksel uit het handelsregister te Helsinki dat op 28 november 2013 is geraadpleegd, en waarvan een vertaling aan het Hof is overgezonden. Dat uittreksel vermeldt een lijst van « bestuurders », een lijst van « vertegenwoordigers » en een lijst van « lasthebbers ».

B.6. De beslissing van 28 november 2013 waarbij « Neste Oil Oyj » mandaat geeft aan de advocaten om haar te vertegenwoordigen in het kader van het onderhavige vernietigingsberoep en de beslissing van 28 februari 2014 waarbij « Neste Oil Oyj » bevestigt dat zij haar beroep tot vernietiging handhaaft, zijn ondertekend door de vice-president « Renewable Fuels » en door de vice-president « Business Development ». Beide personen zijn in de voormelde lijst van « lasthebbers » opgenomen.

De verzoekende partij heeft, gevolg gevend aan de beschikking van het Hof van 7 oktober 2014, op 24 oktober 2014 een vertaling voorgelegd van een « uittreksel uit het Handelsregister » van Helsinki, waaruit blijkt dat voormelde personen volmacht hebben ontvangen om, hetzij gezamenlijk optredend met twee, hetzij alleen optredend tezamen met een lid van de raad van bestuur of een persoon die de vennootschap vermag te vertegenwoordigen, de vennootschap te vertegenwoordigen.

De verzoekende partij toont, met verwijzing naar de relevante bepalingen van het vennootschapsrecht en het recht inzake volmachten, aan dat voormelde personen naar Fins recht bevoegd zijn om namens de verzoekende partij te besluiten het onderhavige beroep in te stellen. Zij hebben derhalve rechtsgeldig mandaat verleend aan de betrokken advocaten om de verzoekende partij in rechte te vertegenwoordigen.

B.7. De exceptie wordt verworpen.

Ten aanzien van het onderwerp van het beroep en de context ervan

B.8. Artikel 2, 11°, 12° en 13°, van de wet van 17 juli 2013 « houdende de minimale nominale volumes duurzame biobrandstoffen die de volumes fossiele motorbrandstoffen, die jaarlijks tot verbruik worden uitgeslagen, moeten bevatten » bepaalt :

« Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :

[...]

11° ‘ duurzame biobrandstof - categorie A ’ : duurzame biobrandstof waarvoor een Europese of Belgische norm bestaat;

12° ‘ duurzame biobrandstof - categorie B ’ : duurzame biobrandstof waarvoor nog geen Europese of Belgische norm bestaat maar waarvan het gebruik door de minister wordt toegestaan;

13° ‘ duurzame biobrandstof - categorie C ’ : duurzame biobrandstof van categorie A of B en waarvan het reële volume vermenigvuldigd mag worden met een correctiefactor FC, bepaald volgens de nadere regels vastgelegd door de minister, om het nominale volume ervan te berekenen; ».

« Duurzame biobrandstof » is « elk product opgenomen in de bijlage III bij Richtlijn 2009/28/EG [van 23 april 2009 ‘ ter bevordering van het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen en houdende wijziging en intrekking van Richtlijn 2001/77/EG en Richtlijn 2003/30/EG ’] en dat beantwoordt aan de duurzaamheidscriteria opgelegd bij het koninklijk besluit van 26 november 2011 [‘ houdende bepaling van productnormen voor biobrandstoffen ’] » (artikel 2, 2°, 3° en 10°, van de wet van 17 juli 2013).

B.9.1. Artikel 5 van de wet van 17 juli 2013 bepaalt :

« De duurzame biobrandstoffen moeten bovendien behoren tot een van de volgende categorieën :

1° categorie A : alle duurzame biobrandstoffen opgenomen in de bijlage III bij Richtlijn 2009/28/EG evenals alle andere duurzame biobrandstoffen waarvoor Europese of Belgische normen bestaan;

2° categorie B : alle duurzame biobrandstoffen opgenomen in de bijlage III bij Richtlijn 2009/28/EG, evenals alle nieuwe types duurzame biobrandstoffen die zich zouden kunnen ontwikkelen als gevolg van de technische evoluties en waarvoor geen Europese of Belgische normen bestaan. De duurzame biobrandstoffen van deze categorie worden aanvaard op voorwaarde dat een volledig technisch dossier, dat alle relevante gegevens bevat en dat aantoont dat ze conform zijn met de bepalingen van de Richtlijn 2009/30/EG, op voorhand wordt bezorgd aan [de] Algemene Directie Energie en dat het goedgekeurd wordt door de minister;

3° categorie C : aan biobrandstoffen van de categorieën A en B kan een correctiefactor worden toegekend die het mogelijk maakt dat het nominaal volume ervan, tijdens een bepaalde en beperkte periode, hoger is dan hun werkelijke volume, op voorwaarde dat alle bewijzen en bewijsstukken voor die correctiefactor, volgens de bepalingen van Richtlijn 2009/30/EG, op voorhand worden bezorgd aan de Algemene Directie Energie en dat deze goedgekeurd worden door de minister ».

De « minister » waarvan sprake in de voormelde tekst is « de federale minister die bevoegd is voor energie » (artikel 2, 20°, van de wet van 17 juli 2013). De « Algemene Directie Energie » is « de Algemene Directie Energie van de FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie » (artikel 2, 21°, van dezelfde wet).

B.9.2. Artikel 4 van de wet van 17 juli 2013 bepaalt :

« Om aan de bepalingen van deze wet te voldoen, moeten de biobrandstoffen duurzaam zijn door te voldoen aan de volgende voorwaarden :

1° geregistreerd zijn in de gegevensbank opgericht bij het koninklijk besluit van 26 november 2011;

2° voldoen aan de voorschriften van het koninklijk besluit van 26 november 2011 ».

Het koninklijk besluit van 26 november 2011 is het koninklijk besluit « houdende bepaling van productnormen voor biobrandstoffen » (artikel 2, 3°, van de wet van 17 juli 2013).

B.10. Artikel 6 van de wet van 17 juli 2013 bepaalt :

« De technische dossiers bedoeld in artikel 5, 2° en 3°, worden door FAPETRO geëvalueerd, [dat] zich kan laten bijstaan door experts.

De Koning kan de regels vastleggen met betrekking tot het technisch dossier, de evaluatie door FAPETRO en de benoeming en de specifieke opdrachten van de experts, evenals voor de publicatie van de lijst van de duurzame biobrandstoffen, de categorie waartoe ze behoren, de correctiefactor voor elke duurzame biobrandstof behorende tot de categorie C, evenals de periode gedurende welke deze correctiefactor mag toegepast worden ».

FAPETRO is « het Fonds voor de analyse van aardolieproducten » (artikel 2, 22°, van de wet van 17 juli 2013).

Op 16 juli 2014 heeft de Koning, met toepassing van het voormelde artikel 6, het koninklijk besluit genomen « betreffende de informatie- en administratieve verplichtingen met betrekking tot de biobrandstoffen van categorie B en C in overeenstemming met de wet van 17 juli 2013 houdende de minimale nominale volumes duurzame biobrandstoffen die de volumes fossiele motorbrandstoffen, die jaarlijks tot verbruik worden uitgeslagen, moeten bevatten » (*Belgisch Staatsblad*, 1 augustus 2014).

B.11. Artikel 7 van de wet van 17 juli 2013 bepaalt :

« § 1. Elke maatschappij die benzine E5, benzine E10 en/of diesel uitslaat tot verbruik, moet garanderen en bewijzen dat de volumes die in de loop van het kalenderjaar tot verbruik worden uitgeslagen ten minste een nominaal volume duurzame biobrandstoffen bevatten, zoals bepaald in de artikelen 4 en 5.

§ 2. Elke maatschappij dient te garanderen en te bewijzen dat het volume van elk type diesel dat jaarlijks wordt uitgeslagen tot verbruik, minstens een nominaal volume FAME bevat dat overeenkomt met een percentage dat gelijk is aan het maximale percentage vastgelegd in de Norm NBN EN 590 min 1 (één) eenheid.

§ 3. Het jaarlijks nominaal volume dat opgelegd wordt in § 2 moet minstens een werkelijk volume bevatten dat overeenkomt met een percentage FAME dat gelijk is aan het maximale percentage vastgelegd in de norm NBN EN 590 min 2 (twee) eenheden.

§ 4. Elke maatschappij dient te garanderen en te bewijzen dat het jaarlijks volume van elk type benzine, de benzine E10 en de benzine E5, dat wordt uitgeslagen tot verbruik, minstens een nominaal volume bio-ethanol, zuiver of in de vorm van bio-ETBE, bevat dat overeenkomt met een percentage dat gelijk is aan het maximale percentage vastgelegd in de Norm NBN EN 228 min 1 (één) eenheid.

§ 5. Het jaarlijks nominaal volume dat opgelegd wordt in § 4 moet minstens een reëel volume bevatten dat overeenkomt met een percentage bio-ethanol, zuiver of onder de vorm van bio-ETBE, gelijk aan het maximale percentage vastgelegd in de norm NBN EN 228 min 2 (twee) eenheden.

§ 6. De nominale volumes bepaald in § 2 voor de verschillende types diesel en in § 4 voor de verschillende types benzine dienen als referentievolumes beschouwd te worden.

Ze kunnen gedeeltelijk worden vervangen door ten hoogste : nominale volumes van biobrandstoffen van categorie B die gelijkwaardig zijn aan 1.5 % FAME of bio-ethanol, zuiver of in de vorm van bio-ETBE, of door nominale volumes van biobrandstoffen van categorie C die gelijkwaardig zijn aan 1.5 % FAME of bio-ethanol, zuiver of in de vorm van bio-ETBE.

§ 7. Wanneer een maatschappij die in België over een accijnsnummer beschikt, [op de Belgische markt] aan een andere maatschappij die eveneens over een Belgisch accijnsnummer beschikt, onder de accijnsschorsingsregeling, benzine- en/of dieselproducten verkoopt, moet ze, op vraag van deze laatste, haar een verklaring bezorgen die de aanwezigheid van biobrandstof bevestigt, evenals de bewijzen in verband met de duurzaamheid zoals bedoeld in artikel 4.

§ 8. De hoeveelheden duurzame biobrandstof verkocht onder de accijnsschorsingsregeling, moeten worden in mindering gebracht in de aangifte van de verkoper en opgenomen in de aangifte van de koper, indien laatstgenoemde daadwerkelijk tot verbruik uitslaat ».

Een « maatschappij » in de zin van het voormelde artikel is een « geregistreerde aardoliemaatschappij », namelijk « elke natuurlijke of rechtspersoon die geregistreerd is krachtens het ministerieel besluit van 27 december 1978 [‘ betreffende de inschrijving van de personen die optreden in de bevoorradingsketen van het land en van de verbruikers in aardolie en aardolieproducten ’] en die voor eigen rekening, voor rekening van derden of voor eigen behoeften, E5-benzine, E10-benzine en/of diesel tot verbruik uitslaat » (artikel 2, 4° en 5°, van de wet van 17 juli 2013).

De « uitslag tot verbruik » is « de hoeveelheid aardolieproducten die wordt uitgeslagen tot verbruik overeenkomstig de artikelen 6, 35, 36 en 37 van de wet van 22 december 2009 houdende de algemene regeling inzake accijnzen » (artikel 2, 6°, van de wet van 17 juli 2013).

« Diesel » is « gasolie van de GN-code 2710 19 41 met een zwavelgehalte van niet meer dan 10 mg/kg, gebruikt als motorbrandstof die niet van accijnzen is vrijgesteld en beantwoordt aan de specificaties van de norm NBN-EN 590 » (artikel 2, 9°, van de wet van 17 juli 2013).

Het « nominaal volume van een duurzame biobrandstof VN » is « het werkelijke volume vermenigvuldigd met een correctiefactor FC », met dien verstande dat « [voor] de categorieën A en B [...] die correctiefactor gelijk [is] aan 1 » en dat « [voor] de categorie C [...] hij groter [is] dan 1 en [...] hij individueel voor elke duurzame biobrandstof van deze categorie [wordt] vastgelegd volgens de nadere regels bepaald door de minister » (artikel 2, 15°, van de wet van 17 juli 2013). Het « nominaal volume van de duurzame biobrandstoffen » is « het volume gelijk aan de som van het nominale volume van de duurzame biobrandstof - categorie A, B en C » (artikel 2, 16°, van dezelfde wet).

« FAME » is gedefinieerd als « methyl-ester van vetzuren van de GN-code 3824 90 99 en die beantwoordt aan de specificaties van de norm NBN-EN 14214 » (artikel 2, 17°, van dezelfde wet).

Het « reëel volume van een duurzame biobrandstof VR » is « het werkelijke volume van duurzame biobrandstof gemeten in m³ » (artikel 2, 14°, van dezelfde wet).

Het in B.10 vermelde koninklijk besluit van 16 juli 2014 strekt ook onder meer ertoe de uitvoering van het voormelde artikel 7, § 1, van de wet van 17 juli 2013 te verzekeren.

Ten aanzien van artikel 5 van de wet van 17 juli 2013

B.12. Uit de uiteenzetting van het verzoekschrift blijkt dat het Hof in de eerste plaats wordt verzocht uitspraak te doen over de bestaanbaarheid van artikel 5 van de wet van 17 juli 2013 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre die wetsbepaling, door het in de handel brengen van waterstofbehandelde plantaardige oliën die zijn « erkend » bij de richtlijn 2009/28/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 « ter bevordering van het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen en houdende wijziging en intrekking van Richtlijn 2001/77/EG en Richtlijn 2003/30/EG », afhankelijk te stellen van het verkrijgen van een ministeriële vergunning, een verschil in behandeling zou invoeren tussen, enerzijds, de producenten van die oliën en, anderzijds, de producenten van FAME, die hunnerzijds hun product in de handel zouden kunnen brengen zonder over een voorafgaande ministeriële vergunning te beschikken.

Het Hof wordt ook verzocht uitspraak te doen over de bestaanbaarheid van dat vermeende verschil in behandeling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en met artikel 17, lid 8, van de richtlijn 2009/28/EG.

B.13.1. Artikel 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt :

« Eenieder is gelijk voor de wet ».

Artikel 21 van datzelfde Handvest bepaalt :

« 1. Iedere discriminatie, met name op grond van geslacht, ras, kleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, een handicap, leeftijd of seksuele gerichtheid, is verboden.

2. Binnen de werkingssfeer van de Verdragen en onverminderd de bijzondere bepalingen ervan, is iedere discriminatie op grond van nationaliteit verboden ».

B.13.2. Artikel 17, lid 8, van de richtlijn 2009/28/EG bepaalt :

« Voor de doeleinden genoemd in lid 1, onder a), b) en c), weigeren de lidstaten niet, wegens andere duurzaamheidsredenen, overeenkomstig dit artikel verkregen biobrandstoffen en vloeibare biomassa in aanmerking te nemen ».

B.14. In artikel 5 van de wet van 17 juli 2013 wordt een onderscheid gemaakt tussen drie categorieën van « duurzame biobrandstoffen ».

« Categorie B » omvat biobrandstoffen die slechts kunnen worden aanvaard indien het « technisch dossier » waarvan zij het voorwerp uitmaken, wordt « goedgekeurd » door de federale minister die bevoegd is voor energie (artikel 5, 2°, van de wet van 17 juli 2013). « Categorie C » omvat biobrandstoffen in verband waarmee « bewijzen » en « bewijsstukken » door dezelfde minister dienen te worden « goedgekeurd » (artikel 5, 3°, van dezelfde wet).

Noch de goedkeuring, noch de vergunning van die minister is echter vereist bij artikel 5, 1°, van de wet van 17 juli 2013, dat de duurzame biobrandstoffen van « categorie A » beschrijft. Die omvat niet alleen « alle duurzame biobrandstoffen opgenomen in de bijlage III bij Richtlijn 2009/28/EG » maar ook alle « andere duurzame biobrandstoffen waarvoor Europese of Belgische normen bestaan ».

B.15.1. Uit artikel 7, § 2, van de wet van 17 juli 2013, in samenhang gelezen met artikel 7, § 1, van dezelfde wet, blijkt dat FAME een duurzame biobrandstof is.

Zoals in B.11 is vermeld, wordt FAME in die wet gedefinieerd onder verwijzing naar « de specificaties van de norm NBN-EN 14214 ».

De productnormen waarnaar wordt verwezen in de wet van 17 juli 2013 zijn de laatste versies van de normen van het Europees Comité voor Normalisatie (CEN) en/of het Bureau voor Normalisatie (NBN) (artikel 3, tweede lid, van dezelfde wet). De norm waarnaar wordt verwezen in de definitie van FAME is een Belgische norm die is afgeleid van een Europese norm.

Rekening houdend met het bestaan van die norm, behoort FAME derhalve tot de « categorie A » zoals bedoeld in artikel 5 van de wet van 17 juli 2013.

B.15.2. Bijlage III bij de richtlijn 2009/28/EG, die het opschrift « Energie-inhoud van transportbrandstoffen » draagt, bevat een tabel die de energie-inhoud van veertien brandstoffen vermeldt.

Tussen die brandstoffen staat « waterstofbehandelde plantaardige olie (plantaardige olie die thermochemisch is behandeld met waterstof) ».

Voor zover het kan worden aangemerkt als duurzame biobrandstof in de zin van artikel 5 van de wet van 17 juli 2013, behoort dat product, aangezien het is vermeld in de voormelde bijlage III, bijgevolg ook tot de in die wetsbepaling beschreven « categorie A ».

B.15.3. Uit het voorgaande blijkt dat, aangezien zij tot de in artikel 5 van de wet van 17 juli 2013 beschreven « categorie A » behoren, zowel FAME als waterstofbehandelde plantaardige olie in de handel kunnen worden gebracht zonder dat het nodig is dat de producenten ervan vooraf een vergunning of een ministeriële goedkeuring verkrijgen.

B.16. Het verschil in behandeling waarvan sprake in B.12 bestaat niet.

Artikel 5 van de wet van 17 juli 2013 is niet onbestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

B.17. In tegenstelling met die bepalingen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft artikel 17, lid 8, van de richtlijn 2009/28/EG niet ten doel, al dan niet rechtstreeks, het gelijkheidsbeginsel of het beginsel van niet-discriminatie uit te drukken.

Artikel 5 van de wet van 17 juli 2013 is niet onbestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met die bepaling.

B.18. Uit de uiteenzetting van het verzoekschrift blijkt ook dat het Hof bovendien wordt verzocht uitspraak te doen over de bestaanbaarheid van artikel 5 van de wet van 17 juli 2013 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 34 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en met artikel 5 van de richtlijn 98/70/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 1998 « betreffende de kwaliteit van benzine en van dieselbrandstof en tot wijziging van Richtlijn 93/12/EEG van de Raad », in zoverre de bestreden wetsbepaling, door het in de handel brengen van waterstofbehandelde plantaardige oliën die « erkend » zijn bij de richtlijn 2009/28/EG afhankelijk te stellen van het verkrijgen van een ministeriële vergunning, een belemmering zou vormen voor het in de handel brengen van waterstofbehandelde plantaardige olie.

B.19. Zoals in B.15.3 is vermeld, stelt artikel 5 van de wet van 17 juli 2013 het in de handel brengen van waterstofbehandelde plantaardige olie niet afhankelijk van het vooraf verkrijgen, door de producent ervan, van een vergunning of een ministeriële goedkeuring.

B.20. Die bepaling is bijgevolg niet onbestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 34 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en met artikel 5 van de richtlijn 98/70/EG.

B.21. De middelen aangevoerd tegen artikel 5 van de wet van 17 juli 2013 zijn niet gegrond.

Ten aanzien van artikel 7 van de wet van 17 juli 2013

B.22. Uit de uiteenzetting van het verzoekschrift blijkt dat het Hof ook wordt verzocht uitspraak te doen over de bestaanbaarheid van artikel 7, §§ 2, 3 en 6, van de wet van 17 juli 2013 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre die wetsbepaling, door te vereisen dat elk volume diesel dat jaarlijks tot verbruik wordt uitgeslagen ten minste vijfmaal meer FAME bevat dan waterstofbehandelde plantaardige oliën die zijn « erkend » bij de richtlijn 2009/28/EG, een verschil in behandeling zou invoeren tussen, enerzijds, de producenten van die oliën en, anderzijds, de producenten van FAME.

Het Hof wordt bovendien verzocht uitspraak te doen over de bestaanbaarheid van dat eventuele verschil in behandeling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 34 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, met de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met artikel 5 van de richtlijn 98/70/EG, en met artikel 17, lid 8, van de richtlijn 2009/28/EG.

B.23.1. Een geregistreerde aardoliemaatschappij die diesel tot verbruik uitslaat, moet waarborgen en bewijzen dat die elk kalenderjaar een minimaal nominaal volume duurzame biobrandstoffen bevat (artikel 7, § 1, van de wet van 17 juli 2013).

B.23.2. De maatschappij dient in beginsel te bewijzen dat het volume van elk type diesel dat zij jaarlijks tot verbruik uitslaat, minstens een nominaal volume FAME bevat « dat overeenkomt met een percentage dat gelijk is aan het maximale percentage vastgelegd in de norm NBN EN 590 min 1 (één) eenheid » (artikel 7, § 2, van de wet van 17 juli 2013).

De op 26 juli 2013 door het Europees Comité voor Normalisatie aangenomen Europese norm EN 590, waarvan de door de verzoekster voorgelegde Belgische norm NBN EN 590 is afgeleid, bepaalt in punt 5.3 ervan dat « brandstof voor dieselmotoren (gasolie) tot 7,0 % (V/V) FAME conform EN 14214:2012 mag bevatten ».

Het volume van elk type diesel dat jaarlijks tot verbruik wordt uitgeslagen, moet dus een nominaal volume FAME van ten minste 6 pct. bevatten.

B.23.3. Dat nominale volume van 6 pct. is een « referentievolume » (artikel 7, § 6, eerste lid, van de wet).

Het kan « gedeeltelijk » worden vervangen « door ten hoogste : nominale volumes van biobrandstoffen van categorie B die gelijkwaardig zijn aan 1.5 % FAME [...] of door nominale volumes van biobrandstoffen van categorie C die gelijkwaardig zijn aan 1.5 % FAME » (artikel 7, § 6, tweede lid, van de wet).

B.23.4. Het voormelde nominale volume FAME moet ten minste een « werkelijk volume bevatten dat overeenkomt met een percentage FAME dat gelijk is aan het maximale percentage vastgelegd in de norm NBN EN 590 min 2 (twee) eenheden » (artikel 7, § 3, van de wet van 17 juli 2013), dat wil zeggen een werkelijk volume FAME van ten minste 5 pct.

B.23.5. Uit het voorgaande blijkt dat het nominale volume waterstofbehandelde olie in een volume diesel die tot verbruik wordt uitgeslagen, krachtens de bestreden bepalingen niet hoger mag zijn dan anderhalf procent van het nominale volume FAME dat dat volume diesel bevat.

Het nominale volume FAME in een volume diesel moet dus steeds bijna zeventenzestig maal groter zijn dan het volume waterstofbehandelde olie in dat volume diesel.

B.24. Artikel 7, §§ 2, 3 en 6, van de wet van 17 juli 2013 voert bijgevolg een verschil in behandeling in tussen, enerzijds, de producenten van in bijlage III bij de richtlijn 2009/28/EG vermelde waterstofbehandelde plantaardige olie en, anderzijds, de producenten van FAME, aangezien die wetsbepaling die laatsten een veel groter aandeel in de markt van de duurzame biobrandstoffen waarborgt.

B.25.1. De wet van 17 juli 2013 vervangt de wet van 22 juli 2009 « houdende verplichting tot bijmenging van biobrandstof in de tot verbruik uitgeslagen fossiele motorbrandstoffen » (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2866/001, p. 1), die sinds 1 juli 2013 niet langer van kracht is (artikel 13 van de wet van 22 juli 2009 en koninklijk besluit van 23 juni 2011 « tot verlenging van de toepassing van de wet van 22 juli 2009 houdende verplichting tot bijmenging van biobrandstof in de tot verbruik uitgeslagen fossiele motorbrandstoffen »).

De wet van 17 juli 2013 beoogt de realisatie van de « Europese doelstellingen ter bevordering van hernieuwbare energie en van het gebruik van biobrandstoffen in het vervoer » mogelijk te maken (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2866/001, p. 3). Teneinde « [bij te dragen] tot het streefdoel om tegen [2020] een aandeel van hernieuwbare energie van minstens 10 % in het transport te bereiken, de afhankelijkheid van de fossiele brandstoffen te verminderen en bij te dragen tot een vermindering van de broeikasgassen in de transportsector », zet die wet de richtlijn 2009/28/EG en de richtlijn 2009/30/EG van het

Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 « tot wijziging van Richtlijn 98/70/EG met betrekking tot de specificatie van benzine, dieselbrandstof en gasolie en tot invoering van een mechanisme om de emissies van broeikasgassen te monitoren en te verminderen, tot wijziging van Richtlijn 1999/32/EG van de Raad met betrekking tot de specificatie van door binnenschepen gebruikte brandstoffen en tot intrekking van Richtlijn 93/12/EEG » gedeeltelijk om en zet zij « het beleid bepaald door de wet van [22 juli] 2009 » voort en breidt het uit (*ibid.*).

De wet van 17 juli 2013 heeft eveneens ten doel « het invoeren en het aanmoedigen van geavanceerde biobrandstoffen en van nieuwe productietechnieken voor duurzame biobrandstoffen » (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2866/002, p. 4).

B.25.2. Artikel 7 van de wet heeft meer in het bijzonder ten doel « de Europese doelstellingen [...] inzake vervoer » te realiseren (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2866/002, p. 5).

De vervanging van de nominale volumes FAME door andere biobrandstoffen, die is toegestaan bij artikel 7, § 6, tweede lid, van de wet van 17 juli 2013, wordt voorgesteld als de substitutie « van de klassieke biobrandstoffen door nieuwe types biobrandstoffen » (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2866/001, p. 5; *Parl. St.*, Senaat, 2012-2013, nr. 5-2160/2, p. 2).

Die bepaling draagt ertoe bij een « juridisch kader voor biobrandstoffen van de tweede generatie » te definiëren, die zijn ontstaan uit de vaststelling dat het gebruik van « biobrandstoffen van de eerste generatie » teneinde « milieuverbetering in de vervoerssector » te realiseren, « niet de beste oplossing bood » (*Parl. St.*, Senaat, 2012-2013, nr. 5-2160/2, p. 3). Zij « geeft een duidelijk signaal dat men moet evolueren naar biobrandstoffen van de tweede generatie, maar bepaalt ook een maximum omdat men niet het risico wil lopen meer kwaad dan goed te doen » (*ibid.*). Van die biobrandstoffen wordt gezegd dat zij « een beter perspectief » bieden om rekening te houden met de bekommernissen die de biobrandstoffen doen ontstaan met betrekking tot de « voedselzekerheid » en het leefmilieu (*Parl. St.*, Senaat, 2012-2013, nr. 5-2160/2, p. 6).

Het geringe percentage dat wordt vermeld in artikel 7, § 6, tweede lid, van de wet van 17 juli 2013 wordt verantwoord door de omstandigheid dat « de biobrandstoffen van de tweede generatie nog niet volledig zijn gereguleerd op Europees niveau waardoor het wettelijk kader hieromtrent nog niet goed gedefinieerd is » (*ibid.*, p. 3).

Dat percentage wordt ook verantwoord door de wil om « de producenten zoals BioWanze in staat te stellen de quota biobrandstoffen die zijn geproduceerd op basis van Europese landbouwproducten te vermarkten » en tegelijkertijd « onze industriëlen ook een signaal te geven om nieuwe processen te ontwikkelen en hun productie-installaties aan te passen » (*Integraal Verslag*, Kamer, 19 juni 2013, CRIV 53 PLEN 149, p. 64). Bij de bespreking van het wetsvoorstel preciseerde de staatssecretaris voor Leefmilieu, Energie en Mobiliteit :

« We willen de Belgische productieketen voor brandstoffen van de eerste generatie niet schaden. Ik voel weliswaar heel wat terughoudendheid bij brandstof van de eerste generatie, maar niet bij die uit België ! Ik maak mij geen zorgen over de duurzaamheidscriteria of bij de Europese nabijheid van Belgische brandstof van de eerste generatie want ik weet dat zij van goede kwaliteit is. Daarentegen heb ik problemen met de brandstof die niet uit de Europese Unie komt, in het bijzonder de brandstof uit Argentinië waarover u daarnet sprak. Ik wil een verantwoordelijke productieketen die in België is ontstaan, denken we maar aan BioWanze, bijvoorbeeld, niet kapotmaken door een te groot aandeel brandstof van de tweede generatie te geven, en ik wil diegenen die op duurzame en verantwoorde wijze in die productieketen hebben geïnvesteerd niet kapotmaken.

[...]

Trouwens, diegenen die het meest opening willen maken voor de tweede generatie - omdat de criteria nog niet zijn omschreven -, behoren tot de oliesector. Jazeker ! Hoe meer zij kunnen aanzetten tot een tweede generatie die niet goed is omschreven, hoe meer zij een zekere vrijheid hebben op het vlak van de kwaliteit van de biobrandstof die zij in diesel bijmengen. Daarom hebben wij evenmin voor die optie gekozen.

[...]

Vervolgens is het het mechanisme dat de mogelijkheid biedt een perspectief te geven aan de tweede generatie. [...] Het gaat hier om een gericht en ondersteund perspectief. Bovenal wordt de huidige sector, die verbonden is met brandstoffen van de eerste generatie, niet kapotgemaakt » (*Integraal Verslag*, Kamer, 19 juni 2013, CRIV 53 PLEN 149, pp. 73-74).

B.26.1. Noch de tekst van de richtlijn 2009/28/EG, noch die van de richtlijn 2009/30/EG bevatten regels die aanzetten tot het instellen van een verschil in behandeling tussen FAME en waterstofbehandelde plantaardige olie, of meer in het algemeen tussen biobrandstoffen van de « eerste generatie » en biobrandstoffen van de « tweede generatie ».

B.26.2.1. In de richtlijn 2009/28/EG « wordt een gemeenschappelijk kader vastgesteld voor het bevorderen van energie uit hernieuwbare bronnen. Voorts worden bindende nationale streefcijfers vastgesteld voor het totale aandeel van energie uit hernieuwbare bronnen in het bruto-eindverbruik van energie en voor het aandeel van energie uit hernieuwbare bronnen in het vervoer », « [worden] regels [vastgesteld] betreffende de statistische overdracht tussen lidstaten, gezamenlijke projecten tussen lidstaten onderling en met derde landen, garanties van oorsprong, administratieve procedures, voorlichting en opleiding en toegang tot het elektriciteitsnet voor energie uit hernieuwbare bronnen » en « [worden] duurzaamheidscriteria [vastgesteld] voor biobrandstoffen en vloeibare biomassa » (artikel 1).

In de zin van die richtlijn is biobrandstof « vloeibare of gasvormige brandstof voor vervoer die geproduceerd is uit biomassa » (artikel 2, tweede alinea, onder i)), waarbij biomassa « de biologisch afbreekbare fractie van producten, afvalstoffen en residuen van biologische oorsprong uit de landbouw (met inbegrip van plantaardige en dierlijke stoffen), de bosbouw en aanverwante bedrijfstakken, met inbegrip van de visserij en de aquacultuur, alsmede de biologisch afbreekbare fractie van industrieel en huishoudelijk afval » is (artikel 2, tweede alinea, onder e)).

B.26.2.2. Teneinde voor elke staat van de Europese Unie de hoogte van zijn eindverbruik van energie uit hernieuwbare bronnen in de vervoerssector te berekenen, vermeldt die richtlijn de « energie-inhoud » van de « transportbrandstoffen » in bijlage III ervan (artikel 5, lid 5). De tabel in die bijlage, waarnaar artikel 5 van de wet van 17 juli 2013 verwijst, vermeldt zowel de energie-inhoud van « biodiesel (methylester op basis van plantaardige of dierlijke olie, van dieselkwaliteit, voor toepassing als biobrandstof) » als die van « waterstofbehandelde plantaardige olie (plantaardige olie die thermochemisch is behandeld met waterstof) ».

Bijlage V bij de richtlijn 2009/28/EG, die met name « regels voor het berekenen van het effect van biobrandstoffen [...] op de broeikasgasemissie » bevat, bepaalt standaardwaarden zowel voor de ketens voor de productie van « biodiesel » als voor de ketens voor de productie van « waterstofbehandelde plantaardige olie » (bijlage V, A en D, van de richtlijn). In de tabellen van die bijlage met betrekking tot « toekomstige biobrandstoffen die in januari 2008 niet of alleen in verwaarloosbare hoeveelheden op de markt waren » wordt geen melding

gemaakt van enige keten voor de productie van waterstofbehandelde plantaardige olie (bijlage V, B en E, van de richtlijn).

B.26.3.1. De richtlijn 2009/30/EG trekt de richtlijn 93/12/EEG van de Raad van 23 maart 1993 « betreffende het zwavelgehalte van bepaalde vloeibare brandstoffen » in, wijzigt de richtlijn 1999/32/EG van de Raad van 26 april 1999 « betreffende een vermindering van het zwavelgehalte van bepaalde vloeibare brandstoffen en tot wijziging van Richtlijn 93/12/EEG » en wijzigt de richtlijn 98/70/EG.

Die laatste richtlijn « geeft, voor wat betreft wegvoertuigen en niet voor de weg bestemde mobiele machines (met inbegrip van binnenschepen wanneer deze niet op zee varen), landbouwtrekkers en bosbouwmachines, en pleziervaartuigen wanneer deze niet op zee varen : a) technische specificaties van brandstoffen voor voertuigen met motoren met elektrische ontsteking en voertuigen met compressieontstekingsmotoren, ter bescherming van de gezondheid en het milieu, met inachtneming van de technische vereisten van deze motoren; en b) een streefcijfer voor de vermindering van broeikasgasemissies gedurende de levenscyclus » (artikel 1 van de richtlijn 98/70/EG, gewijzigd bij artikel 1, punt 1), van de richtlijn 2009/30/EG).

Onder de wijzigingen die bij de richtlijn 2009/30/EG in de richtlijn 98/70/EG zijn aangebracht, staat de invoeging van een definitie van biobrandstoffen die identiek is met die van de richtlijn 2009/28/EG (artikel 1, lid 2, onder a), punt ii), van de richtlijn 2009/30/EG).

B.26.3.2. Artikel 4, lid 1, van de richtlijn 98/70/EG, zoals het is vervangen bij artikel 1, lid 4, van de richtlijn 2009/30/EG, bepaalt :

« De lidstaten zorgen ervoor dat op hun grondgebied slechts dieselbrandstof in de handel kan worden gebracht die voldoet aan de milieutechnische specificaties van bijlage II.

Met inachtneming van de vereisten van bijlage II mogen de lidstaten toestaan dat diesel met een methylvetzuurgehalte (FAME) van meer dan 7 % in de handel wordt gebracht.

De lidstaten zorgen ervoor dat de consument naar behoren wordt voorgelicht over het biobrandstofgehalte van dieselbrandstof, in het bijzonder FAME ».

Bijlage II bij de richtlijn 98/70/EG (« Milieutechnische specificaties voor in de handel verkrijgbare brandstoffen voor voertuigen met compressieontstekingsmotoren »), zoals zij is vervangen bij de richtlijn 2009/30/EG, luidde als volgt :

« Type : Diesel

Parameter ⁽¹⁾	Eenheid	Grenswaarden ⁽²⁾	
		Minimum	Maximum
Cetaangetal		51,0	-
Dichtheid bij 15 °C	kg/m ⁽³⁾	-	845
Distillatie :			
- 95 % teruggewonnen bij :	°C	-	360
Polycyclische aromatische koolwaterstoffen	% m/m	-	8
Zwavelgehalte	mg/kg	-	10
FAME-gehalte – EN 14078	vol %	-	7 ⁽³⁾

⁽¹⁾ De testmethoden komen overeen met de methoden van de norm EN 590:2004. Lidstaten mogen in plaats daarvan de in EN 590:2004 als vervangende norm aangemerkte testmethode gebruiken indien deze methode even nauwkeurig en precies is als de testmethode die wordt vervangen.

⁽²⁾ De hier gegeven cijfers zijn « werkelijke waarden ». Bij de vaststelling van de grenswaarden is uitgegaan van de norm EN ISO 4259:2006 « Aardolieproducten : bepalingen en toepassing van nauwkeurige gegevens in relatie tot de testmethoden » en bij vaststelling van een minimumwaarde is rekening gehouden met een minimumverschil van 2 R boven nul (R = reproduceerbaarheid). De resultaten van de verschillende metingen worden geïnterpreteerd aan de hand van de in de norm EN ISO 4259:2006 gegeven criteria.

⁽³⁾ FAME moet voldoen aan EN 14214.

».

De eerste voetnoot van bijlage II, zoals vervangen bij artikel 1, punt 2), van de richtlijn 2014/77/EU van de Commissie van 10 juni 2014 « tot wijziging van bijlagen I en II bij Richtlijn 98/70/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende de kwaliteit van benzine en van dieselbrandstof », luidt voortaan als volgt :

« De testmethoden komen overeen met de methoden van de norm EN 590:2013. De lidstaten mogen in plaats daarvan de in EN 590:2013 als vervangende norm aangemerkte testmethode gebruiken indien kan worden aangetoond dat deze methode even nauwkeurig en precies is als de testmethode die wordt vervangen ».

De norm EN 590:2013 bepaalt in punt 5.3 (« Vetzuurmethylesters (FAME) ») dat brandstof voor dieselmotoren tot maximaal 7,0 % (V/V) FAME kan bevatten welke voldoet aan EN 14214:2012. Dezelfde norm bepaalt in punt 5.4 (« Andere (bio-)componenten ») dat omwille van technische redenen de bijmenging van FAME wordt beperkt. Limieten voor de bijmenging van FAME gelden niet voor andere (hernieuwbare) koolwaterstoffen zoals [...] met waterstof behandelde plantaardige olie (HVO) [...]. Dit soort paraffinische diesel mengcomponenten zijn toegestaan in eender welk aandeel op voorwaarde dat het uiteindelijke mengsel voldoet aan de vereisten gesteld in EN 590.

In de overweging (33) van de richtlijn 2009/30/EG wordt geëxpliciteerd :

« Om technische redenen moet er een grenswaarde voor het methylvetzuurgehalte (FAME) van dieselbrandstof worden vastgesteld. Een dergelijke grenswaarde is echter niet vereist voor andere biobrandstofcomponenten, zoals dieselachtige koolwaterstoffen die [...] worden verkregen uit [...] waterstofbehandelde plantaardige olie ».

B.26.3.3. Bijlage IV bij de richtlijn 98/70/EG, vervangen bij de richtlijn 2009/30/EG, die met name « regels voor de berekening van broeikasgasemissies gedurende de levenscyclus van biobrandstoffen » bevat, bepaalt standaardwaarden zowel voor de productietrajecten van « biodiesel » als voor de productietrajecten van « waterstofbehandelde plantaardige olie » (bijlage IV, A en D, van de richtlijn). In de tabellen van die bijlage met betrekking tot « toekomstige biobrandstoffen die in januari 2008 niet of in verwaarloosbare hoeveelheden in de handel waren » wordt geen melding gemaakt van enig productietraject van waterstofbehandelde plantaardige olie (bijlage IV, B en E, van de richtlijn).

B.27. De omstandigheid dat waterstofbehandelde plantaardige olie zou behoren tot de categorie van de « geavanceerde biobrandstoffen », dat zij een « biobrandstof van de tweede generatie » zou zijn die nodig is voor het toekomstige behoud van het leefmilieu en de voedselbevoorrading, of dat bij de productie ervan « nieuwe technologieën » zouden worden gebruikt, lijkt evenmin redelijkerwijs het in B.24 vermelde verschil in behandeling te kunnen verantwoorden.

Dat laatste zet immers geenszins aan tot de productie of het gebruik van die biobrandstof.

B.28. De aangevoerde ontstentenis van een volledige Europese regelgeving met betrekking tot « biobrandstoffen van de tweede generatie » doet niets af, niet alleen aan het feit dat, zoals in B.26.3.2 is opgemerkt, de richtlijn 98/70/EG reeds zowel de bijmenging toestaat van waterstofbehandelde plantaardige olie als de bijmenging van FAME in diesel die tot verbruik wordt uitgeslagen, maar ook aan het feit dat, zoals in B.26.2.2 is opgemerkt, bij de doelstellingen inzake verhoging van het aandeel energie uit hernieuwbare bronnen in de transportsector, vastgelegd bij de richtlijn 2009/28/EG, reeds rekening wordt gehouden met het gebruik van waterstofbehandelde plantaardige olie.

B.29. Het in B.24 beschreven verschil in behandeling zou evenmin redelijkerwijs kunnen worden verantwoord door de zorg om de belangen van de Belgische producenten van FAME, dat als « biobrandstof van de eerste generatie » wordt aangemerkt, te beschermen.

Artikel 5 van de richtlijn 98/70/EG bepaalt :

« De lidstaten mogen het in de handel brengen van brandstoffen die met de voorschriften van deze richtlijn in overeenstemming zijn niet verbieden, beperken of beletten ».

Zoals in B.26.3.2 is opgemerkt, beperkt die richtlijn niet rechtstreeks de hoeveelheid waterstofbehandelde plantaardige olie die de in de handel gebrachte diesel mag bevatten.

B.30. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het in B.24 beschreven verschil in behandeling niet in redelijkheid verantwoord is.

B.31. Artikel 7, §§ 2 en 3, van de wet van 17 juli 2013 en artikel 7, § 6, van dezelfde wet, in zoverre het diesel betreft, zijn niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 5 van de richtlijn 98/70/EG.

B.32. Het onderzoek van de bestaanbaarheid van die wetsbepaling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 34 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, met de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en met artikel 17, lid 8, van de richtlijn 2009/28/EG, kan niet tot een ruimere vernietiging leiden.

Om die redenen,

het Hof

- vernietigt artikel 7, §§ 2 en 3, van de wet van 17 juli 2013 « houdende de minimale nominale volumes duurzame biobrandstoffen die de volumes fossiele motorbrandstoffen, die jaarlijks tot verbruik worden uitgeslagen, moeten bevatten » en artikel 7, § 6, van dezelfde wet, in zoverre het diesel betreft;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Aldus gewezen in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 7 mei 2015.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

J. Spreutels